

Ett av mina mest fantastiska fisken ägde rum i en trång, undangömd bergsravin i Nelson Lakes National Park på Nya Zeelands sydö. I dalen rann en kristallklar bergsflod, där fiskepoolerna låg på rad som på ett pärlband. Och i varje pool väntade ett koppel vilda, vackra brunöringar på våra flugor...

De vilda bergsöringarnas dal

Det är tidig sensommarmorgon vid Lake Rotoroa.

Morgondimmorna håller på att lättas och vi kan skymta blå himmel med en och annan vit molntuss. Det ser ut att bli en perfekt februaridag!

Jag och min fiskekompis Andy från London trampar nervöst omkring utanför fiskelodgen. Då och då stannar vi upp och lyssnar mot bergen i norr. Det är därifrån den ska komma – helikoptern som ska föra oss till de vilda bergsöringarnas dal...

I en vecka har vi nu fiskat i de här svårtillgängliga vattnen uppe i nordvästra hörnet av Nya Zeelands sydö. Vi har åkt jeep längs smala, halvt raserade bergsstigar, vandrat, klättrat och krupit längs branta, djungelliknande flodstränder, vadat över iskalla, vitskummande forsar – och vi har haft ett fantastiskt fiske! Men höjdpunkten – en helikopterflight in till de små fiskrika bergsfloderna uppe i det väglösa, dramatiska bergslandet i norr – har vi ännu inte kunnat göra på grund av dåligt flygväder med låga moln och regnskurar.

Men nu ska det bli av, på veckans sista dag. För en halvtimme sedan kom lodgeägaren Bob ut från sitt kontor och gjorde "tummen upp". Helikoptern är på väg!

Medan vi väntar, packar vår guide under veckan, Craig Simpson, sin ryggsäck med vår lunch och förklarar förutsättningarna för dagens fiske.

Craig, en brunbränd, muskulös nyzeeländare i 30-års åldern, är heltidsanställd fiskeguide vid lodgen och en virtuos, när det gäller att se och lokalisera fisk. Utan honom hade vi stått oss slätt i dessa vatten, där öringen sällan vakar, men ändå gärna stiger till en torrfluga, om man vet exakt var fisken står och kan servera flugan framför nosen på den.

- De här bergsfloderna fiskas mycket sällan, förklarar Craig.

Utan helikopter är det nästan omöjligt att ta sig dit – det är minst tre dagars fotvandring längs stiglösa flodstränder dit in! Fiskerätten tillhör staten, som nästan alla nyzeeländska vatten, och alla med giltig "fishing licence" får alltså i princip fiska där. Men i praktiken fungerar det så, att det är fiskelodgerna och helikopterägarna i området, som avgör vilka och hur många som fiskar där!

- Vi begränsar antalet fiskare, som vi flyger in dit, för att inte förstöra dessa känsliga, men mycket fiskrika, floder, säger Craig. Det finns ett otal små strömdrag uppe i bergen och vi ser till att varje vatten inte fiskas mer än två – tre gånger per säsong.

Floden, vi ska till idag till exempel, har inte fiskats sedan november förra året! Man försöker också tillämpa "catch-and-release" och ser därför till, att det bara är flugfiskare med den etiska inställningen till sin sport, som flygs in dit.

Det tunga, rytmiska "flapprandet" från en helikopters rotorvingar avbryter Craigs förklaringar. Den blåvita helikoptern skymtar mellan träden uppe i floden Gowans dalgång och några minuter senare landar den elegant på en gräsplätt framför lodgen. Piloten lastar snabbt in vår utrustning och Andy, Craig och jag tränger ihop oss i den lilla plastbubblan.

En knapp timme senare och efter en hisnande flygning över ett bergslandskap så vilt, dramatiskt och söndersprängt, att man knappast tror sina ögon, sätter piloten ner oss på en liten stenrevel, just där en liten flod mynnar i en större.

Under inflygningen hann vi se en glimt av vårt fiskevatten – en liten ström med ett pärlband av lockande pooler, då och då avbrutna av trånga strömnackar och korta forspartier.

Vi känner fiskefebern stiga!

Helikoptern vinkar farväl och lyfter i ett moln av sand och småsten. Klockan fem i eftermiddag ska piloten hämta oss längre uppåt floden - så långt vi då har hunnit fiska och där vi hittar en lämplig landningsplats...

Andy och jag riggar våra spön med nervösa, otåliga rörelser.

Craig ler åt vår påtagliga fiskeiver. Han kränger på sig ryggsäcken, tar på sig sina "fish-spotting-glasses" och börjar vada över floden mot den klippiga stranden.

- OK, let's go fishing, säger han.

Den första poolen möter oss redan efter några minuters klättrande och klängande längs den branta stranden. Ett skimrande smycke, inramat av frodig grönska och blankspolade, bruna klippor, vilande på en jadegrön och guldgul bädd av grus och småsten. Vattnet i poolen är så hisnande kristallklart, att det verkar överkligt. Det är som om vattnet bara är en något tätare version av den kyliga, friska morgonluft som fyller den trånga dalen.

Andy och jag pustar ut bakom ett stenblock, medan Craig kränger av sig ryggsäcken och klättrar upp på klippblockets topp. Forsiktigt häver han sig upp på kanten och börjar spana upp mot poolen.

Efter en minut tecknar han till oss att komma upp och när vi sitter på huk vid hans sida, gör han en svepande gest med handen mot den gnistrande poolen och säger med låg röst:

- There are five big trout in the pool. Can you see them?

Vi vrider och vänder på våra huvuden, för att få största effekt ur våra polaroidglasögon. Vi

drar ner skärmössorna så djupt det går och skuggar med händerna för att utestänga alla ljusreflexer.

Vi kisar, stirrar och glör.

Våra ögon penetrerar poolen. Genomsöker den centimeter för centimeter. Genomborrar varje bit av den framglidande vattenmassan i jakten på de fem stora öringarna som ska finnas där. Men allt vi ser är småsten och grus och här och var någon större sten, som orsakar turbulens i vattenflödet .

Inför Andys och mina ögon är poolen lika fisktom som ett badkar...

Craig småler åt vår förtvivlan och börjar peka:

- Den förste står nästan rakt nedanför oss, visar han. Precis till vänster om den bruna stenen och mindre än en meter framför de två något ljusare ste...

I exakt samma tiondels sekund får vi syn på fisken, Andy och jag. Och i exakt samma ögonblick fylls den trånga dalen av våra spontana ljudreaktioner. Ett genomgelskt "Bloody hell!" och ett äktskånskt "Jösses koss!" studsar mellan bergväggarna, blandas till ett språkligt missfoster och försvinner som ett dallrande eko, uppslukat av den lilla flodens stilla brus.

Vilken fisk!

Nu, när jag vet var den står, kan jag se den alldeles tydligt.

En öring i perfekt kondition, med spolformad, muskulös kropp, stora fenor och ett litet, kompakt huvud. Säkert på två, kanske två och ett halvt kilo.

- Nej, den är större, säger Craig. Den väger troligen sju pund.

Medan jag räknar ut att sju pund blir mer än tre kilo, skriker Andy till igen:

- Jag ser en till! Tio meter längre uppström. Framför den stora vita stenen, som bryter vattenytan. Där ligger en något mindre ljus sten och rakt över den står en jätteöring..!

Craig nickar belåtet. Andy har snabbt lärt sig tekniken. Det gäller att inte stirra sig blind på bottenstenarna, som framstår så knivskarpa i det klara vattnet, utan låta ögonens skärpa ligga

någonstans mitt mellan botten och ytan. Det är där man kan upptäcka de gråbruna, transparenta skuggorna.

Snart har vi lokaliserat de andra tre öringarna också. Alla fiskarna står utspridda med cirka tio meters mellanrum i den lilla poolen, som inte är längre än 40 – 50 meter och högst 16 – 17 meter bred. Fem fantastiska öringar som vi nu ska försöka överlista.

Medan Andy och jag nervöst blossar på var sin cigarett och plockar bland våra flugor, förklarar Craig hur vi ska gå till väga.

- De här fiskarna är mycket "spooky", säger han, en enda oförsiktig rörelse eller ett klumpigt kast och de skräms iväg direkt. Däremot är de inte lika känsliga för flugtafsen, så ni kan ha ganska grov tafs, upp till 0,22 går bra. Vi börjar att fiska på fisken längst ner i poolen och om den tar flugan, så försök direkt tvinga den att gå neråt i poolen, så den inte stör de andra öringarna. Vi börjar med torrfluga, men om inte fisken tagit efter ett eller två kast, så sätter vi på en nymf.

- Och kom ihåg, endast uppströmskast fungerar och endast flugan och tafsens ska hamna framför fisken! Kommer någon del av fluglinan inom fiskens synfält, så kan ni glömma den fisken - den kommer aldrig att ta flugan!

Andy och jag drar stickor om vem som ska börja – att fiska två på samma gång i ett sådant kristallklart vatten skulle aldrig gå – och jag suckar befriat när jag förlorar! Mina fiskenerver är så spända, min andhämtning så flåsande och min puls så hög, att jag troligen aldrig skulle kunna göra första kastet...

Med säkra fingrar sätter Andy på en ganska stor, buskig torrfluga – en Coch-y-Bondhu på krok 12.

Craig nickar godkännande.

- Öringen i de här bergsfloderna är sällan speciellt selektiv, säger han. Presentationen av flugan är däremot viktig. En draggande fluga eller ett plaskigt nerslag skrämmer fisken ögonblickligen.

Craig och jag klättrar upp på stenblocket igen, medan Andy smyger nerströms och vadar ut en bit i poolen för att komma i kastposition.

- Kom ihåg att det är bättre med ett för kort första kast än ett för långt, instruerar Craig.

Men Andy kan det där med exakt presentation av flugan – det har flera års fiskande på skygga och "well educated" Testöringar i England lärt honom. Hans första kast blir perfekt. Flugan landar en knapp tafslängd uppströms den stora öringen och både Craig och jag håller andan...

Men ingenting händer.

Öringen gör visserligen en antydning till rörelse, men stiger inte. Men den verkar heller inte skrämmd.

- Good cast, säger Craig, very good. Men försök placera flugan några decimeter mer åt vänster.

Lugnt lyfter Andy linan från vattnet, för den fram och tillbaka i luften med rytmiska blindkast, medan han siktar in sig på nytt. Hur kan han vara så förbaskat lugn? Själv skulle jag skakat av nervfrossa, om det varit jag...

Andra kastet blir ännu mer perfekt. Tolv meter fluglina och drygt tre meter tafs sträcker ut sig och landar som en viskning på vattnet. Och längst fram ställer sig torrflugan på infettade hackelstrån på vattenytan och börjar glida ner mot öringen.

Andlöst ser jag hur den stora fisken i ultrarapid stiger mot flugan. Fisknosen bryter långsamt ytan och nästan suger i sig den försåtliga dunskapelsen.

- Strike!!!, skriker Craig, i samma ögonblick som Andy höjer spöet och sträcker linan.

Öringen blir som vansinnig, när den känner hullingen och det stickande motståndet från linan. Den rusar kors och tvärs i poolen och hoppar vilt flera gånger. Men Andy drillar den tufft och hårt och låter den aldrig sticka iväg uppströms, där den kan skrämman de andra fiskarna.

Efter några minuter börjar den bli spak och medgörlig. Craig vadar ut i vattnet med sin håv och Andy leder in fisken över håvgarnet.

När Craig lyfter håven, ser vi att det är en mycket stor fisk. Säkert över tre kilo och i en fantastisk kondition. Den är helt översållad med fläckar. Svarta, bruna och röda fläckar i en sådan mångfald att den verkar marmorerad. Jag har aldrig sett en öring som är så intensivt fläckig - och jag har aldrig sett en så vacker fisk över huvud taget!

Craig väger fisken, medan den hänger i håven, tittar underfundigt på Andy och säger med sitt bredaste nyzeeländska leende:

- Grattis, sju och ett halvt pund - och då är håven borträknad!

- Bloody hell, stönar Andy, för andra gången på bara några minuter. Bloody hell, vilken fisk!

Och så nervös jag var...

Både Craig och jag plockar fram våra kameror och medan Andy försiktigt håller upp öringen med blöta händer, tar vi bild på bild. Sedan sätter Andy tillbaka den fläckiga skönheten i vattnet

och håller den mot strömmen. Öringen tycks inte ha tagit någon skada av fighten, utan slår sig genast fri från Andys grepp och simmar snabbt ut i poolen och ställer sig vid sidan av en sten.

- Den är helt OK, konstaterar Craig belåtet. Den kommer att klara sig fint.

- Sju och ett halvt pund, sju och ett halvt pund, tänker jag gång på gång, medan jag börjar plocka med mina torrflugor. Sju och ett halvt pund, det blir i kilo... Låt se, ett pund är fyra och ett halvt hekto. Sju pund blir alltså 3,15 kilo. Och sedan plus ett halvt pund, dvs. drygt två hekto. Andys öring vägde alltså tre kilo och nästan fyra hekto..!

- Nästa öring är din, Jerry, säger Craig. Andy och jag sätter oss här på klippan och tittar på "the Swedish Show"!

Mina händer darrar, benen känns som gelé och hjärtat dunkar våldsamt. Men på något vis lyckas jag knyta på en fluga på tafsen och vada ut i floden, cirka femton meter nerströms den öring, som är nummer två i poolen. Den som står framför den stora vita stenen och som tycks vara ännu större än den Andy nyss landade...

Första kastet blir misslyckat. Flugan landar med ett plopp flera meter vid sidan av fisken.

- Take it easy, manar Craig. Det är ingen katastrof, om du skrämmer den. Det finns fler öringar i floden!

Nästa kast blir mycket bättre.

Tafsen sträcker fint och flugan landar en dryg meter framför fisken. Men knappt har den börjat flyta ner mot öringen, förrän strömvirvlarna bakom den stora vita stenen griper tag i fluglinan och gör att flugan börjar dragga!

När flugan med en liten plogvåg framför sig passerar över fisken, gör öringen en kraftig rörelse i sidled, men glider sedan tillbaka till sin ståndplats.

- Låt den vila en minut eller två, säger Craig. Den tycks inte ha blivit skrämmd. Och så byter vi till nymf.

Craig glider ner från klippblocket och vadar långsamt och försiktigt ut bakom mig.

- Prova den här, säger han och räcker mig en av sina egna nymfer - en bullig, förtyngd Hare's Ear Nymph i storlek 12.

Efter några nervösa minuter börjar jag blindkasta igen.

När jag till slut låter kastet gå, känner jag instinktivt att det blir lyckat. Jag ser hur nymfen landar en knapp tafslängd uppströms fisken och jag bara väntar på det stora hugget! Men när nymfen tycks passera över öringen, gör denna en snabb undanglidande rörelse.

Stora glupska ålar är vanliga i Nya Zeelands vatten. Den här fångade guiden Craig med bara händerna..!

- Jäklar! Förbannande klantskalle! Jag skrämde den!

Glåporden och bannorna över mitt eget handlande far blixtnabbt genom min skalle och jag sänker spöet i en uppgiven gest.

- Strike! STRIIIKE!!!

Craigs och Andys gemensamma vrål dånar från klippblocket bakom mig – och i samma ögonblick ser jag hur min fluglina liksom stannar upp och börjar röra sig mot strömmen...

Det måste vara något nervknippe i ryggraden, som reagerar, ty min hjärna är just i detta ögonblick som förlamad och ur stånd att ge order. Men i vilket fall som helst, så lyfter jag spöet, sträcker linan – och känner det sugande, gungande, obändiga motståndet av en rasande vild strömmöring...

En, två, tre gånger hoppar den krokade öringen under fightens första skälvande minut. Sedan lugnar den ner sig. Den går nedströms till poolens utlopp, men ger sig aldrig ner i de värsta strömvirvlarna, utan går och spänner framför ett par stora stenblock i strömmen och i farlig närhet av ett gammalt kullfallet träd.

- Jag vadar ut och försöker håva den, säger Craig. Det är onödigt att trötta ut den för mycket, eftersom den ändå ska släppas, eller hur?

Jag nickar godkännande åt Craig, och tänker tyst för mig själv: "Jo, visst tänker jag släppa den. Men först vill jag förbaske mig se den på nära håll. Känna den kalla, muskelvibrerande varelsen i mina händer. Uppleva tyngden, insupa skönheten, njuta fångstmannens segersötma, höra blodets röst ropa från de dagar, då jag var en skinnklädd vilde, som kastade min benkrok i urtidens hav... Men mest av allt vill jag ju ha fisken fotograferad – annars kommer ingen att tro mig!"

Craig går ut en fyra – fem meter i floden och tecknar åt mig att försöka tvinga öringen mot honom. Den stora fisken är rejält trött nu och när jag sätter press på honom, följer han snällt med upp till ytan och glider lojt vaggande på sidan in över Craigs håvbygel.

Det är en fantastisk fisk. I lika perfekt kondition som Andys öring och lika fläckig och vacker.

En hanfisk med rejäl underkäxskrok och med ett nästan elakt uttryck i ögonen. Och stor.

Mycket stor.

- Prick åtta pund, håven borträknad, säger Craig och skakar min hand.

Och Andy ger mig en kraftig kompisdunk i ryggen och säger uppskattande : Well done, "bloody" Swede..!

Drygt sex timmar senare sitter vi alla tre på en liten sandö några kilometer längre upp längs den lilla bergsfloden. Klockan är snart fem och vi väntar på helikoptern.

Craig noterar i sin lilla anteckningsbok och summerar dagens fiske. Andy och jag sitter tysta och stirrar fånigt framför oss.

Vi har inga superlativer kvar, vi har liksom sprängt glädjeyttringarnas känslöwall. Nu känns det bara som om vi långsamt håller på att vakna från en upplevelse, som vi inte riktigt vet om den varit dröm eller verklighet.

- It's been an excellent day, säger Craig och tittar upp från sin bok. Inte en absolut toppdag för den här floden, men en mycket bra dag ändå. Tillsammans har ni krokat, landat och återsatt 18 öringar, alla på mellan fem och åtta pund! Dessutom har ni krokat och tappat ytterligare fem fiskar i samma storlek och fyra öringar har vi "spooked" och inte lyckats få att ta flugan...

Andy och jag tittar på varandra och ler i samförstånd. Vi känner båda att det här är nästan för bra! Vi måste få smälta den här dagen. Få distans till det fantastiska fisket. Låta upplevelserna falla till ro en stund och sortera in sig i hjärnans minnesdator.

- Let's go home and have a beer, säger Andy, i samma ögonblick som det fladdrande helikopterljudet hörs nere från dalen.

- Ett par iskalla Steinlager i baren skulle sitta gott nu! Man blir förbaskat törstig av att gå och slita så här en hel dag...

Copyright © Jerry Petersson/JJP Press Agency 2020

